

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt IV. Legem Mahometi esse irrationabilem, ex parte eorum, quæ docet, præcipit, permittit, & continet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

CAPVT IV.

Legem Mahometi esse irrationabilem, ex parte eorum, quæ docet, præcipit, permittit, & continet.

Restat, ut ex parte materiæ, Alcorani legem esse irrationabilem demonstremus: & omnis alijs capitibus, esse irrationabilem deducamus, primò ex eò, quòd manifesta continet mendacia & contradictiones. Secundò, quia docet ea, quæ cum recta ratione stare non possunt. Tertio, quia est lex turpitudine plena, permittens etiam illa, quæ sunt naturæ legi contraria. Quarto, quia est iniqua & violenta.

Legem Alcorani esse irrationabilem, quia aperta continet mendacia, & quamplurimas contrarietates.

§. I.

Innumera sunt mendacia, & nugæ manifestæ, quas Mahometus tam voce, quam scriptis docuit: protulit enim mendacia de se ipso, de Christianis, de Judæis, de Apostolis, de Patriarchis, de demonibus, de Angelis, de Virgine Sanctissima, de Christo, de Deo, ac denique de Scriptura sacra, tam veteris quam novi Testamenti. Et quoniam immensum esset omnes ejus fallacias, imposturasque confutare, (centum enim & tredecim fabulas de isto impostore ex Evidio Monacho Euthymius in sua *Panoplia* recenset) ideo de selectioribus quibusdam tantum dicemus.

Mendacium est, Scripturam sacram tam Veteris, quam novi Testamenti esse corruptam.

§. 2.

Scriptura sacra corrupta non est.

Vid. cap. 2. scilicet 8. Tomi 5. Bibliothecæ Theolog.

Mahometus sequutus Manichæos, aliosque antiquos hæreticos, asseruit in Scripturis tam Veteris quam novi Testamenti, multa tam à Judæis, quam à Christianis falsata, multa quoque superaddita, ac multa subtrahita fuisse; ita ut nihil veritatis in lege & Evangelij permanserit, nisi quantum est in Alcorano: qui ideo eam sententiam & errorem amplexus est, ut Alcorani secta Scripturæ testimonijs non superaretur, ipseque liberius pro sua libidine abeteret: quemadmodum Augustinus de Manichæis lib. 32. cap. 19. contra Faustum scripsit: *Vide in ergo, inquit, id vos agere, ut omnia de medio scripturarum auferatur auctoritas, ut suus cuique animus auctor sit.*

Hoc autem impiissimum mendacium, multis clarissimisque argumentis convincitur.

Primo, eodem argumento, quo Augustinus supra cap. 16. utitur contra Manichæos. Nam cum Mahometus errores suos ex Scripturis confirmat, & tamen easdem esse corruptas ostendit, ita sanè agere videtur, ac si quis testem suum prius dicat esse falsitate corruptum; & tunc demum producat eum ad testimonium: si enim falsati sunt, ac fidè carent Scripturæ Codices, qui ante Christi adventum usque ad hæc tempora, toto orbe terrarum custoditi, commendati ac clarificati pervenerunt; unde miser hic & infelix Mahometus veteris, ac novi testamenti Scripturas accepit? Præcipit ipse in Alcorano observari legem & Evangelium. Quæro ab eo, an illa, quæ apud nos sunt, an alia? Non primum, quia illa dicit esse corrupta; non secundum, quia talia in toto orbe non inveniuntur.

Secundo, quia si quid, quantumvis minimum, in Scripturis falsatum esse dicatur, omnis scripturæ fides, authoritatque adimitur; sicut enim de corruptione partis unius, suspicari licebit, ita de cæteris partibus, cum nulla potior causa sit, cur hæc magis pars, quam illa incontaminata seruari debuerit. Unde D. Augustinus ad Hieronymum Epistola 8. *Mibi, inquit, videtur exitiosissime credi aliquid in sanctis literis haberi mendacium, id est, eos homines per quos illa scripta sunt, aliquid fuisse mentitos: quia admissio semel in tanta auctoritatis fastidium aliquo officioso mendacior; nulla illorum librorum particula remanebit: quæ non, ut cuique videbitur, vel ad mores diffidit, vel ad fidem incredibilis, eadem perniciosissima regula ad mentientis consilium officiumque referatur.* Quæ ergo fides adhiberi poterit illi Scripturæ parti; quæ in Alcorano continetur?

Tertio, quia nulla erit Scriptura, quæ non simili ratione, dubia, incerta, ac falsitatis & mendacij suspecta, argui possit. Unde enim, inquit Augustinus contra Faustum l. 33. c. 6. *constat eos, qui nunc habentur Hippocratis esse libros, nisi quia sic eos ab ipso Hippocratis tempore, usque ad hoc tempus successerunt scribere ita commendavit, ut de his dubitare deventis sit Mahometi, item Alcorani librum unde noverunt Saraceni, quod ipse sit, quod incorruptus, ac integer, nisi eadem temporum sibimet succedentium contestatione continua.*

Quarta ratio, ipse Mahometus in Alcorano dicit in cap. de *zona*. Si fueritis in dubio, ait, de hoc quod revelamus vobis, petatis ab illis, qui legerunt librum ante nos. Qui autem prius legerunt, tan Judæi, & Christiani, ergo Judæo & Christianos consulendos de suis dubijs, Saracenis præcipit. Nò ergo vitiosi sunt libri Judæorum & Christianorum, tempore Mahometi. Nec possunt dicere, quod postea fuerint vitiosi, dicitur enim in Alcorano in cap. *Elchagar*. Nos, inquam, in persona Dei fecimus descendere recordationem Dei, & nos eandem custodimus. Lex autem Moysi, & sanctum Evangelium apud Saracenos dicuntur recordatio; ergo DEUS semper apud suos fideles testimonium hæc Scripturæ conserva vit ante Mahometum, & conservabit postea.

Quinta, quia hæc Scripturarum corruptela, vel esset generalis & manifesta, vel particularis & occulta: Non primum, quia sic alie rationes hanc corruptionem cognovissent, at nulla eam cognovit. Non secundum, quia fatem aliqui Codices incorrupti remansissent: at in omni lingua, & ubique invenitur lex & Evangelium uniformiter scripta.

Sexta, Lex vetus eadem lingua & litera, qua in Sinai data est Patribus, per Moysen, apud Judæos ubique dispersos, integra sine ulla variatione habetur. Quod si loquamur de Evangelio, Dominus noster nihil ipse scripsit, quæ inter homines gessit: mandarunt literis non unus aliquis; sed quatuor, diversis & temporibus & locis. Quæro, an ab istis corruptum est Evangelium? Isti non poterunt corrumpere, quoniam ab ipsis manavit, & ipsi authores fuerunt; alioquin, ubi est istud Evangelium, quod Mahometus vocat librum vitæ, salutis ac directionis? Neque enim ante hunc librum Evangelij alius fuit, ut possit dici hunc esse depravatum, illum vero alterum fuisse librum salutis.

Adde, quod scripta sunt hæc Evangelia viventibus adhuc permultis eorum, qui Dominum nostrum noverant, erantque cum eo versati, nec in depravationem potuerunt consentire; tot, tam varijs locis & temporibus Scribentes. Quid, quod Evangelia hæc scripta sunt, & approbata ab illis viris, quos Mahometus commendat? dicens, Judæos fuisse erga Christum incredulos, viros tamen quosdam in albis vestibus secutos fuisse in nomine Domini: de Apostolis Petrus, & Petri, & Jacobi, & Judæ Epistolis, qui ex viris illis fuerunt candidatis, & cum quatuor Evangelijs consentiunt. Quod si ante Mahometum corruptum est utrumque testamentum, cur ad testimonium suorum doctorum, remittit Saracenos ipse ad legem & Evangelium? Cur non certiores reddebat suos, corruptos haberi eos libros? Et admonebat, caveant, ne illorum fraude caperentur?

Post Mahometum autem non potuerunt corrumpi, nam omnia, quæ ante Mahometum à nostris sunt Scriptoribus prodita, conformia sunt huic Evangelio, quod nunc habemus. Nec tanta librorum multitudo tot locis dispersa potuit uno consensu vitari. Quid quod Evangelia extant etiamnum scripta ante Mahometum linguis plurimis, Græcè, Latinè, Chaldaicè, Syriacè, Persicè, etiam Arabicè, ne elemento quidem uno ab ijs discrepantia, quibus nunc utimur, quod quidem ad rei summam pertineat, & ad sententias fidei necessarias, vel in ijs regionibus, quæ jam inde à Mahometo sub imperio, & ditione gentis vestræ fuerunt, reperiantur vetustissima Evangelia, qualia sunt hæc nostra, quæ versantur in manibus.

Deinde, quia antiquus hostis multas inter Christianos sectas, dissensiones & discordias suscitavit, & absurdissimas de fide opinioniones: qui per has odio, & rabie plusquam capitali ferebantur in eos, qui rectius sentirent, & argumenta omnia conquirebant, ad suam fulciendam sectam, & si una secta aliquid vitiosum, parati erant adversarij, qui illos falsarios esse criminarentur.

Jam verò depravandi Evangelij quæ potuit esse causa, quis fructus? An sentientes & prudentes depravassent illi eam Scripturam, pro cujus uno & quolibet dicto, ac qualibet sententiola, sanguinem & vitam erant parati profunderè? quod si erant aliquid mutaturi, ea mutassent potissimum, quibus ipsi vel commodius agerent, vel facilius alios in sui sententiam pellexissent: nempe, laxiorem vendi rationem, magisque ad oblectamenta & voluptates appositam statuendo. Vel ea dicendo de Christo, quæ minus hominum aures offenderent, & magis pronis auribus reciperentur. Saraceni verò è contrario in ijs maximè arguunt nos Evangelium depravasse, quæ & nobis magis odium hominum conciliarent, & plurimum animos

à religione nostra averterent: nempe, de divinitate, & morte Christi, mutassent ea, in quibus videntur inter se Evangelistæ dissentire, vel à sententia veteris testamenti, quæ fuit inimicis nostris materia infectandi nos. Sed ea ipsa quasi dissonantia, validius argumentum est, integra, sincera, intacta esse Evangelia, per ætates omnes, jam inde à primis originibus ad nos perducta, magnæque religionis observatione omnia esse integra, & immutabilia conservata.

Septima, Manifestè hoc ostenditur falsissimum, quoniam adhuc libri aliqui Prophetarum, & Evangeliorum originales reperiuntur apud Christianos, qui scripti fuerunt, antequam natus esset Mahometus, & omnes concordant cum alijs posterioribus.

Octava, Quomodo potuerunt Christiani cum Judæis in tali corruptione convenire, à quibus tam antiquo odio dividuntur? Quomodo etiam conveniunt Christiani, & Judæi in corruptione ejus, in quo maximè discordant, scilicet, in Christo, quem Judæi dicunt non esse Deum, nec hominem bonum; Christiani autem dicunt esse verum Deum. Ac denique si Saraceni omnino volunt dicere, quod lex Moysis, & Evangelium sunt corrupta, aut vitata; ostendant nobis legem Moysis & Evangelium incorrupta, & recipiemus ea, maximè, si ostenderint uniformiter in omnibus linguis, sicut nos ostendimus, concordare.

CAPVT V.

Alia mendacia Mahometi deteguntur, ac quædam alia quæ in Alcorano vana & ridicula continentur, referuntur.

Nillare clariùs Alcorani vanitas, anilesque nugæ deprehenduntur, quam aliquibus in medium prolatis exemplis & testimonijs. In primis ut nunc omittam quam plurima alia, mirum est, quot fabulosa, & ridicula in historijs Alcorani passim conspiciantur: de Adam, de Cain, de Abel, de prædicatione Noe, de Pharaone, qui jussit sibi ædificium usque ad caelum constitui, ut videret DEUM. His igitur omisiss, de Moysè & Angelo mortis, refert narrationem aptissimam, ad terrendum puerulum aliquem protervum, Moysen, (inquirit) cum solus per desertum vagaretur; forte sepulchrum invenit apertum & vacuum, rectè ad quantitatem suam effusum; quod admirans, cepit ad propriam mensuram metiri, interea Angelus mortis venit ad interficiendum Moysen: quem cum novisset Moyses, quasi ait, Ad quid venistis respondit, Missus sum pro anima tua, cui Moyses, Quomodo ergo puras eam eripere? per os enim non poteris, quo locutus sum cum Deo: neque per aures, quibus vocem Dei audiivi: neque per oculos, quibus faciem Dei vidi: neque per manus, quibus donum Dei recepi: neque per pedes, quibus montem Sinai ascendi. Habes justas causas, ob quas non posset mors per membra illa irrumperè. Sed si misisset Moyses odorem aliquem præstantem, & ex illis divinis esset odoratus; non habuisset mors, qua in illum penetrasset.